

— Значи постройката върви?! Стрѣхата подъ която, въ сѣщностъ, ще почне разрухата на семейната хармония?

— Защо? — добродушно пита той.

— Защото ще почнатъ неизбѣжнитѣ истории съ свекървата! Трагедията на буржуазното семейство...

— Хмъ... хмъ!... — смѣе се Кирчо. Така е. Неизбѣжно като падежъ на полица! Чудя имъ се на тия жени...

Ние, и двамата, се смѣемъ. Да, женитѣ сѣ чудни, но още по-чудни сѣ мжжетѣ, които не могатъ да помогнатъ съ нищо.

— Пари, пари и пари! Тамъ е всичкото — казва Кирчо. — Да имамъ нѣколко милиона, нѣ ти на тебе единъ на мама, живѣй си тамъ, нѣ ти на тебе другъ, живѣй си отдѣлно съ мжжа. Това разрешава проблемата на всѣки бракъ.

— Кой знае, едва ли е толкова леко...

Ние бѣбримъ още за това и за други нѣща и приятелски се раздѣляме.

Азъ мисля надъ това просто разрешение. Мисля за насъ, за Миладинови, за Янкови и други познати и непознати семейства. Янкови сѣ материално съвсемъ независими, Митьо е богатъ човѣкъ, и все пакъ... Не, Не! Това разрешение нищо не разрешава. Освенъ, може би, за хора които не искатъ много единъ отъ други и живѣятъ като въ сѣнь, застанали единъ до другъ, съвсемъ обезличени, безъ по-дълбокъ вътрешенъ животъ.

А ние, слава Богу, сме по-други хора.

*

Вечерта се прибирамъ рано въ кѣщи. Магда е въ градината, всрѣдъ цвѣтята. Славчето играе на дама съ комшийскитѣ деца. Бавниятъ залѣзъ на лѣтната вечеръ хвърля кротки сѣнки.

Лицето на Магда е по-спокойно. Тя полива цвѣтята. Помолва ме да ѝ помогна. Бързитѣ струи се разсипватъ на капки и тѣ блѣстятъ като елмази подъ последнитѣ лѣчи на слънцето.

Наистина, Магда се е успокоила. Поне за известно време. Приказваме си. Тя се усмихва отново съ нѣжна, малко тжжна усмивка и туря ржка на рамото ми.

— Но, ти кажи на вашитѣ — настоява тя — тебе ти е по-леко и по-леко ще го приематъ. Нека посрѣщатъ гоститѣ си вътре. Азъ не мога да се лиша отъ градината. Нали самъ казвашъ, че съмъ родена за цвѣтята.

— Добре! — усмихвамъ се азъ и искамъ да ѝ приказвамъ.